CUM SĂ NU DAI CHIX CA FEMEIE

după **Carmen Rico-Godoy**
dramatizare Chris Simion

Personaje:

Carmen
Antonio
Pepe
Chelo
Mariano
Mamă
Medicul
Diego
Luis

Scena 1

(casa de vacanţă pe plajă. Tot ce se întâmplă în casă, se vede mereu pe un ecran de proiecţie. Interiorul fiind supravegheat permanent de o cameră video)

Pe video-proiecţie apare scris:
CÂND VREAU EU, NU VREA EL, CÂND ÎŞI DOREŞTE EL, NU-MI DORESC EU.

Tot pe proiecţie, apare Ada, căţelul familiei, stând cu o carte pe cap care avea acest titlu. Căţelul se ridică, îşi priveşte stăpânii întinşi în pat şi zice: „Când vrea el, nu vrea ea, când vrea ea, el nu mai poate". Apoi deschide cu laba piciorului casetofonul şi începe o muzică nebună care îi trezeşte pe stăpânii ei. Ada, într-un colţ, liniştită, de parcă nu a făcut nimic.

Scena 2

Carmen: Ghicitoarele mi-au spus întotdeauna că trei este numărul meu norocos. Am trei copii cu trei bărbaţi. Sunt prea tânără? Am luat-o din timp şi am farduri foarte bune. Încă n-am înţeles ce are de a face norocul cu cel de-al treilea soţ dar o să aflu eu.

Antonio: (pe proiecţie, doarme, sforăie, Ada lângă el)

Carmen: Pe plaja asta minunată, nimănui nu-i pasă de celălalt. N-aveam niciun chef de nicio plajă şi de niciun concediu.

Scena 3

(Pe proiecţie, Ada, căţelul, moare de cald)

Carmen: Ada, Ada… (o strigă, Ada s-a ascuns sub pat)

Ada (proiecţie): Ada, Ada, Ada… m-au poreclit aşa după ce au citit romanului lui Nabokov ăla. Trebuie să lămuresc asta. Multă lume crede că e diminutiv de la Adelaida sau Adela sau pe-acolo. Dar nu, e Ada de la Nabokov şi nu pot să sufăr numele ăsta.

Antonio: (în somn) Cum o să rămâi în casă? N-am venit aici ca să facem plajă? (se trezeşte brusc) Diseară cinăm cu Claudia şi Stephane.

Carmen: Când ai programat asta, în somn? N-am niciun chef de ăştia doi.

Antonio: Dar ce ai cu ei? Sunt foarte simpatici.

Carmen: Foarte simpatici… (Antonio o sărută pe gât). Eu nu merg. Rămân aici.

Antonio: Fără tine, mă plictisesc. Dacă nu mergi tu, nu merg nici eu. Şi ne facem de rahat.

Scena 4

Ada (pe proiecţie): De ce cad mereu femeile în aceeaşi capcană? De ce sunt o pradă atât de uşoară a şantajului sentimental? De ce nu pot să spună simplu: „O să vezi cum n-o să te plictiseşti fără mine!”

Carmen: Sunt o incapabilă. În astfel de cazuri, în mod inevitabil fac întotdeauna două lucruri: Unu… îi reproşez egoismul şi lipsa de respect faţă de ceea ce am sau n-am chef să fac. Doi… îl însoţesc frustrată şi plină de lehamite. Primul meu bărbat mi-ar fi dat deja două palme şi la ora asta eram deja în plină luptă. Sigur că Joao era brazilian, iar brazilienii sunt temperamentali, trec direct la subiect mult mai repede decât ceilalţi muritori.

Carmen: Auzi, de ce trebuie să fac mereu ce vrei tu? De ce nu pot să fac ce vreau eu?

Antonio: (zâmbind) Ce aveţi doamna? Sunteţi la ciclu?

Carmen: (da să plece)

Antonio: Nu pleci nicăieri. Să fie clar.

Carmen: De ce trebuie să fii bădăran tot timpul şi să mă freci la cap?

Antonio: Întotdeauna mi-a plăcut felul tău de a vorbi, delicat şi feminin. S-a demonstrat ştiinţific că atunci când sunteţi la ciclu, sunteţi mai sensibile, mai irascibile şi vă enervaţi mai uşor. Dacă eşti la ciclu o să înţeleg şi o să fiu

mai prudent. Numai spune-mi.

Carmen: Deci, cu alte cuvinte sunt isterică.

Antonio: Eu nu am spus că eşti isterică.

Ada: (proiecţie, căţel plictisit) Doar isterică?

Antonio: În unele momente, îţi pierzi controlul.

Ada: (proiecţie) Şi eşti agresivă fără motiv.

Carmen: Ada, ada… Pe Ada mi-a dăruit-o al doilea soţ şi spunea că-mi seamănă. Idiotul. Ok, nu sunt foarte înaltă. De acord. Cu un metru şaizeci nu se câştigă concursurile de foto modele. Dar sunt bine făcută. Bine. Şi eu am ochii mari, închişi la culoare, şi trişti, şi unul dintre ei puţin cruciş. Dar asta nu se observă. Numai când sunt foarte obosită sau mangă. Aşa că nu ştiu de ce cretinul ăla a crezut că eu semăn cu Ada.

Antonio: Te scoli ciufuta aproape mereu…

Carmen: Din misterioase motive biologice şi psihologice.

Antonio: Iar eu înţeleg. De asta încerc să nu-ţi vorbesc până nu ai băut vreo douăzeci şi cinci de cafele.

Carmen: Oh, câtă înţelegere! Nici tu nu te scoli prea simpatic.

Antonio: Dacă nu voiai să mergi la plajă trebuia să spui şi gata.

Carmen: Dar ţi-am spus-o. Am spus că nu vreau să merg la plajă şi tu m-ai şantajat sentimental, îţi aminteşti? Mi-ai spus: Haide, vino cu mine la plajă iubito, altfel mă plictisesc. Cum nu stau puţin cu tine iubito, mă plictisesc…

Antonio: Eu nu ţi-am zis „iubito”. Vreau să fiu cu tine dar dacă vii cu capsa pusă, prefer să nu vii.

Carmen: Tu întotdeauna ştii ce vrei, ştii ce faci. Eu aproape niciodată nu ştiu ce vreau şi când ştiu, nu ştiu cum să fac. Cred că ai prea multă influenţă asupra mea.

Antonio: Tu ai mai multă influenţă asupra mea decât am eu asupra ta.

Carmen: Da, e o frază foarte frumoasă. Câtă gingăşie!

Scena 5
(proiecţie Antonio şi Ada în cadru)

Ada: În acest moment Antonio inspiră putere, siguranţă, control asupra propriei persoane şi asupra lumii.

Scena 6
(ies din casă, se duc pe plajă)

Antonio: Întotdeauna am urât câinii şi uite-mă aici, cu monstrul ăsta pe plajă.

Carmen: (scoate oglindă, se uită) Sunt superbă, incredibil!

Antonio: Trebuie să faci plajă, ai culoare de oraş.

Carmen: Ai culoare de oraş… Ai putea să spui că sunt superbă!

Scena 7
(proiecţie, Ada se distrează, da din coadă)

Scena 8
(coboară în sală, printre spectatori)

Carmen: (în public) Să văd acum dacă ai noroc. Găseşti două şezlonguri libere în balamucul ăsta? E incredibil cum se ingramaesc ăştia pe malul mării. Frate şi stau îmbrăcaţi, zici că sunt bolnavi. Ăştia fac plajă cu paltonul pe ei. Au, m-a udat.

Antonio: Cine te-a udat? Asta? Ai udat-o pe soră-mea?

Carmen: Ce?

Antonio: E normal, suntem pe plajă.

Carmen: Uite-le şi pe alea cât de grase sunt. Stau pe mal să le vadă cineva.

Antonio: Surâd evlavios la atingerea vântului.

Carmen: Surâd evlavios… (face un semn vulgar) Pun

pariu că miros a transpiraţie.

Antonio: Sau a loţiune de bronzat cu nucă de cocos.

Carmen: Sau a pipi de copil.

Antonio: Sau a hamsii.

Carmen: Deci… n-ai noroc. Toate şezlongurile sunt ocupate. Uite-l pe Pepe. Strigă-l să ne aducă şezlonguri. Uite, se uită la noi, fă-l semn. Asta se face că nu ne vede. Ne ignoră.

Scena 9

Pepe: Ce faci omule? Ce faci Carmen?

Carmen: Mă strânge costumul de baie. E nou.

Pepe: Dă-l jos.

Carmen: Ce?

Pepe: Când o să se ude, nu o să te mai deranjeze.

Carmen: Tipul ăsta a rămas la fel de idiot ca întotdeauna.

Antonio: Vrem şi noi două şezlonguri. Dar din alea cu spatele care se lasă. Nu că astea pe care le-ai dat ăstora.

Pepe: (Stă, îi priveşte)
Carmen: Asta aşteaptă şpaga. Toţi aşteaptă spăgi.

(Antonio îi dă lui Pepe bani. Pepe ia banii şi aduce şezlongurile)

Antonio: (către Carmen) Nu te enerva.

Pepe: O să le pun aici. Cel mai bine este între terasă şi apă. V-aţi mai îngrăşat puţin sau mi se pare mie?

Antonio: Hai, bagă-te în apă.

Carmen: Ada… Ada… Unde-i Ada? Lasă bagajele aici şi du-te să o cauţi pe Ada.

Antonio: Îmi vine să îi dau cu plasa în cap şi s-o înjur de toţi morţii şi răniţi.

(Antonio se duce să o caute pe Ada. Mom extratext Carmen. Se întoarce Antonio, o aduce pe Ada)

Antonio: Ţi-am găsit-o.

Carmen: Ada… iubire… unde ai fost mămica?

Antonio: Las-o în pace. Nu are voie pe plajă.

Carmen: Puteai să te gândeşti măcar la asta. Să mergem pe o plajă normală unde au voie şi câinii.

Antonio: O plajă unde au voie câinii, nu este o plajă normală. Hai în apă. Uite câţi oameni sunt, hai şi noi.

Carmen: Ăştia intra în apa doar ca să se atingă unii pe

alţii. Mai atingi un picior, mai atingi o ţâţă. Ce faci? Nu vezi că o enervezi cu atâta privit. Las-o-n pace!

Antonio: Îi place s-o privesc. Ştie că mă uit la ea.

Carmen: Cum să-i placă? Stă aici la soare, relaxată, fără să se preocupe de nimeni şi nu vrea s-o deranjeze nimeni.

Antonio: Nu e adevărat, dacă ar fi aşa, n-ar sta cu ţâţele în vânt. Femeile care stau la soare pe plaje aglomerate cu sânii descoperiţi sunt nişte scroafe şi te provoacă.

Carmen: Mamă, doamne, ce mi-e dat s-aud?

Antonio: Nu-nce pe. Asta e. Pe mine sânii tipelor mă excită.

Carmen: Deci ţâţele gagicii ăsteia te excită?

Antonio: Taci că poate te aude.

Carmen: Mă doare-n cot. Te interesează dacă asta mă aude, dar ţi se pare normal să te holbezi la ea de faţă cu mine. Voi bărbaţii sunteţi nişte porci.

Antonio: Nu mai zbiera.

Carmen: Eu nu zbier. Şi oricum tipa asta ori e în comă, ori e gonflabilă.

Antonio: Vrei să taci odată?

Carmen: Bine, nu mai vorbesc deloc. Gata!

Scena10

(Ţipă se ridică. Antonio o urmăreşte cu privirea)

Ada (proiecţie): Pe un bărbat întotdeauna o să îl atragă ţâţele alteia.

Scena 11

Carmen: Dă-mă cu puţină cremă!

Antonio: Ai coşuri pe spate. Ar trebui să te dai cu un burete dur când faci duş.

Carmen: Chiar crezi că tipele îşi lasa balcoanele la vedere pe plajă ca să vă excite?

Antonio: N-ai zis că n-o să mai vorbeşti?

Carmen: Vai, te-ai supărat.

Antonio: Nuuu.

Carmen: Te iubesc.

Antonio: (tace)

Carmen: Te iubesc mult.

Antonio: Şi eu.

Carmen: Păi, n-o spui cu prea mult entuziasm.

Antonio: Ooo! Nu te saturi să mă agasezi niciodată?

Carmen: Înainte poate că am fost cam grosolană, recunosc.

Antonio: Înainte, când?

Carmen: Uneori poate că sunt insuportabilă, îţi creez probleme şi griji dar…

Antonio: Mi-e foame, hai să mâncăm.

Carmen: Avem şi noi o dată o discuţie serioasă şi ţie ţi-e foame. N-ai început ieri regimul?

Antonio: Ai dreptate, uitasem. Dar tot mi-e foame. Ai adus ziarele?

Carmen: Am uitat.

Antonio: Şi cartea mea?

Carmen: Nici. Îmi pare rău.

Antonio: Dă-mi şapca, o să fac o plimbare.

Carmen: N-am luat nici şapca.

(Antonio îi ia cartea şi începe să citească)

Carmen: Asta e, îmi pare rău. Dar ar fi trebuit să ţi le iei singur.

(tăcere)

Carmen: Asta-i chiar culmea. Da ce-s eu, maică-ta? Numai la şapca ta nu mă gândeam…

(tăcere)

Carmen: Iartă-mă…

(tăcere)

Carmen: Toate intenţiile mele bune s-au dus dracului. Nu, e clar. Cu voi nu există nicio soluţie. Mereu ne luaţi pe nepregătite. Regula: mai întâi voi şi lucrurile voastre, apoi noi şi ale noastre. Şi când inversăm ordinea vă simţiţi ofensaţi.

Uite unul dintre lucrurile care m-au enervat cel mai mult în dimineaţa asta…

Antonio: Chestia cu ciclul.

Carmen: În afară de asta… atunci când am intrat în baie să-mi fac duş o găsesc împuţită, cu podeaua plină de apă. De ce nu poţi să tragi perdeaua? Prosopul aruncat pe jos, pijamaua umedă pe jos… De ce toţi faceţi la fel?

Ada: Şi ceilalţi doi făceau la fel, este?

Scena 12

(necunoscută ţâţoasă zâmbeşte, se uită în direcţia lui Carmen, da senzaţia că îi zâmbeşte acesteia. Îşi aprinde ţigara. Ada se preface că doarme)

Carmen: Vai, ţâţoasa şi-a aprins o ţigară şi îmi zâmbeşte. Ce talie are tâmpită asta.

Ada: Ah, invidia asta scârboasă!

Carmen: Nu, eu mă simt bine. Antonio sforăie. Şi Ada sforăie. Nu poţi să pretinzi o fericire mai mare. *(Carmen adoarme. Antonio se trezeşte. Începe flirtul cu ţâţoasa. Ţâţoasa îi răspunde. Se ridică şi revine la locul de unde a plecat. Antonio îi urmăreşte tot traseul. Lui Antonio îi place ţâţoasa. Antonio se duce după ţâţoasa)*

Scena 13

Carmen: (se trezeşte) E îngrozitor. M-am ars. Ustură îngrozitor. Antonio? Unde eşti? Unde e Antonio? Dar tâmpită? A, uite-i. Stau sprijiniţi de bar. (îşi ia cartea şi se preface că citeşte, cu prosopul pe ea) Bine că şi-a pus sutienul jigodia. Ce frumoasă e. El vorbeşte. Ea râde şi îşi dă cu mâna prin păr.

Scena 14

Ada: Gelozia o roade. E indignată şi frustrată. Of, of, of…

Scena 15

Carmen: Ce fac acum? Cât mai stau aici, aşa? Mă duc să îi salut şi să beau un pahar ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic? N-aş putea să mă abţin. Aş începe să spun măgarii. Nu, mai bine mă duc fără să spun nimic şi îi ard două palme lui Antonio. Strâng totul şi mă duc acasă? Mă îmbăt criţă? Nu, mai bine rămân discretă, demnă şi distanţă. Aşa trebuie să se poarte o femeie bine educată. Ceea ce nu e prea uşor când vezi un bărbată-tu se uită după alta. E ceva incredibil. De fiecare dată, cu fiecare bărbat, am parte de scena asta. De ce fac bărbaţii astfel de lucruri? Probabil ca să se simtă superiori, ca să aibă controlul asupra situaţiei. Ştiu cât de mult ne enervează o situaţie ca asta şi totuşi ne pun în ea. Nu trebuie să aştepţi niciodată nimic de la un bărbat. Doar veşti proaste. Întotdeauna fac invers decât te aştepţi. Dacă ai nevoie de afecţiune, te înjură. Dacă ceea ce doreşti este fermitate, sunt mieluşei! Când le ceri sprijinul, ei obisuiesc să-ţi dea un şut în fund. De ce procedează astfel, nu ştiu.

(se îmbracă cu un tricou pe care scrie When God created man, she was only kidding). Eu cred în chestia asta. Pentru ei care nu ştiu engleza scrie: Când Dumnezeu a creat bărbatul, El de fapt a glumit*).* Am o groază de tricouri din astea. Mie îmi plac aforismele astea. Nu suport tricourile cu nume de mărci (îşi face bagajul şi pleacă)

Scena 16

Carmen: Antonio, Antonio!

Antonio: Carmen, Carmen, aici!

Carmen: (de pe şezlong) Credeam că ţi s-a întâmplat ceva.

Antonio: Nu striga. Vino aici!

Carmen: Ada e cu tine?

Antonio: Ce zici? Nu te aud, e muzica tare.

Carmen: Dacă Ada e cu tine? Nu, aude. Strigaţi-l domnule şi dumneavoastră. Poate va răspunde dumneavoastră.

Carmen: Antonio, iubitule, mi-a zis Pepe că maşina a început să ardă dintr-odată.

Antonio… mă auzi? Spuneţi-l că maşina e în flăcări. Poate va crede. Poate merge să o vadă cum arde… (Antonio ameţit, cu paharul în mână)

Antonio: Ce tâmpenie mai e şi asta, că a luat foc maşina?

Carmen (ameţită): Stop. Nu pune mâna pe bere că e a mea…

Antonio: Ce tot spui, te-a bătut soarele în cap sau ce ai? Cel cu maşina?

Carmen: Mi-a spus Pepe că maşina arde şi, cum nu am chelie, am venit să văd dacă te zăresc să îţi spun. Cum nu te vedeam, mi-am zis: o să beau o bere.

Antonio: Mă vedeai perfect. Inventezi totul. Dacă maşina ţi-ar fi în flăcări, tu ai fi prima care ai stinge focul cu

sticle de apă minerală.

Carmn: Da, dar după cum se vede, există focuri care nu se sting cu nimic.

Antonio: O spui din cauza proastei ăleia?

Carmen: Deci, nu numai că are corp frumos, păr frumos şi multă obrăznicie, dar în plus e şi proastă după părerea ta. Aţi discutat deja despre insuportabilă nestatornicie a fiinţei sau despre găurile negre?

Antonio: Eşti geloasă.

Carmen: Eu, geloasă? Din partea mea, poţi să ţi-o şi freci frumosule… cu proastă asta sau cu o piatră ponce.

Antonio: Mă amuză când devii geloasă, la cel mai mic lucru sări în sus, cazi în plasă şi devii geloasă.

Carmen: Nu sunt geloasă pentru că nu e nicio plasă în care să cad. Totul e clar şi limpede. Eşti la fel ca toţi. Eşti un tip căruia îi place să se dea mare în faţa primei necunoscute şi te doare-n cot de ce-aş putea simţi eu. În plus, o faci fără să ştiu, pe la spate când dorm. Te duci după prima pereche de ţâţe care îţi ies în cale.

Antonio: Sunt sătul şi mi-e lehamite de schimburile tale de dispoziţie. Dramatizezi tot şi cam mult. Uite ce e, sunt în vacanţă şi nu vreau să mi-o stric certându-mă cu tine.

Carmen: Foarte bine, am plecat.

Antonio: Iubito, Hai, gata…

Carmen: Aaau!

Scena 17

Ada: Idiotul, îi pune mâna pe umăr şi-o strânge. Are pielea arsă şi n-are niciun chef să fie mângâiata în condiţiile astea. Prostule! Tu nu te prinzi de nimic?

Scena 18

Antonio: Îmi pare rău…

Carmen; Auuu, uite cum sunt umerii mei…

Antonio: Pe arsuri se pune oţet şi se vindecă repede.

Carmen: Oţet? Doar mă gândesc şi mi se ia pielea.

Antonio: Ţi-am zis că îmi pare rău. Ştii cine era fata aia pe care ai făcut-o scroafă? A fost iubita asociatului meu. Avea un coafor. Îţi aduci aminte?

Carmen: Hai nu zău? Şi de ce nu mi-ai spus-o înainte? În ce situaţie ridicolă m-am pus. Iar tu nici măcar n-ai încercat s-o eviţi.

Antonio: Nu-l nimic. Nu te-ai pus în nicio situaţie ridicolă. Ţi-ai consumat energia. În mod cert, în noaptea asta, vei dormi minunat.

Carmen: Nu fi aşa sigur Antonio. Tresăririle astea emoţionale mă enervează şi mă fac praf.

Antonio: Ia un pahar cu apă şi două aspirine efervescente.

Carmen: Urăsc gustul apei provocat de acidul acetilsalicilic.

Antonio: Dar n-ai încotro. Nu poţi să trăieşti fără efecte balsamice şi tranchilizante.

Carmen: Aspirină efervescenta este pentru mine că suzeta pentru bebeluşi.

Antonio: Sau injecţia pentru drogaţi.

Carmen: Mă cheamă Carmen şi sunt drogată.

Antonio: Time ouţ. Mă duc în apă.

Carmen: E unu pe o placă de windsurf. Traversează perpendicular. Se va ciocni cu Antonio. O să rămân văduvă. Vârful plăcii o să-l străpungă tâmplă. Iar eu nu pot face nimic. Nu-l mai văd. Surferul a pierdut complet controlul pânzei, se clătină pe placă şi cade în apă. Aoleu, cum îmi bate inima. Mor… Mi s-a usucat gura. Apa… Inima. Nici nu mai pot să mă uit. Nici nu-l mai văd. Accidentul a avut loc. Gata. Corpul s-a scufundat. Sau a fost luat de mare. Doamne cum îmi tremură picioarele, copii se joacă, mamele îi supraveghează, tinerii sar, grasele se bălăcesc. Viaţa pe plajă

îşi continuă cursul străină de drama care s-a întâmplat aproape de ei.

Antonio: Ce faci dragă, tu nu ai de gând să intri în apă?

Carmen: Doamne Antonio! Credeam că te-ai înecat, că te-a omorât placă de surf.

Antonio: Bine, nu e rău. Data viitoare când o să vreau să mă îmbrăţişezi, ştiu ce am de făcut.

Carmen: M-am speriat groaznic.

Antonio: Dar cum era să mă înec în apa asta în miniatură?

Carmen: Te priveam înotând pe spate şi dintr-odată, nu te-am mai văzut. Credeam că te-a lovit placă de surf în tâmplă.

Antonio: Hai mai bine să mâncăm şi pe urmă facem o siestă pe cinste.

Scena 19

Ada: Ssstttttt! Linişte! Dorm de trei ore încontinuu, bine… în afara celor 8 minute pe care le-au folosit ca să facă dragoste, fără mâini, bineînţeles, din cauza arsurilor ei.

Scena 20

(se trezesc, sunt în cameră)

Antonio: (citeşte ziarul). Ştii că a căzut un avion cu 200 de pasageri în Ceylon? Ştii că au murit 500 de persoane în accidente rutiere, luna asta? Nu-i aşa că nu ştiai care e hobby-ul Preşedintelui Senatului?

Carmen: Ăştia nu dau apă caldă.

Antonio: Apă rece îţi reda vitalitatea.

Carmen: Fuck. Evident ca dopul de la şampon nu era înşurubat. Am vărsat juma de sticlă. Rahat! Rahat! Rahat! Îmi faci mereu la fel. Antoniooo!

Scena 21

Ada: Face încă o greşeală şi întârzie câteva minute. Furia ei creşte şi mai mult.

Scena 22

Antonio: Ce e? Ce strigi aşa?

Carmen: De ce laşi mereu dopurile puse fără să le înşurubezi? Vrei să îmi spui de ce dracu' faci mereu chestia asta?

Antonio: Şi de asta mă chemi în timp ce îţi faci duş? Credeam că ai căzut sau că ţi s-a întâmplat ceva.

Carmen: Sigur că mi s-a întâmplat ceva. În loc să am şampon să mă spăl a trebuit să adun resturile care au rămas în sticlă după ce s-a vărsat. Asta nu ţi-o iert pentru că sunt sătulă până peste cap. Şi nu pleca!

Antonio: Siesta nu-ţi face bine.

Carmen: N-are nimic de-a face cu siesta. Zi-mi o chestie: orgoliul tău de macho te împiedică să înşurubezi dopul? Să închizi sticlele după ce le-ai folosit ţi se pare o chestie de poponar? Să îţi spun şi eu câteva chestii care ar trebui să te intereseze: suport cu greu, că sforăi, că îţi laşi şosetele şi izmenele peste tot până ce le strâng eu. Suport şi mai greu că nu vorbeşti când ai o problemă, sau că nu pot să citesc în pat pentru că tu adormi, pentru că te deranjează, chiar dacă eu trebuie să mă abţin când tu o faci. Dar că nu pui niciodată dopurile înşurubate la sticle, asta chiar că n-o mai suport. M-ai auzit?

Scena 23

Ada: Nu o aude pentru că s-a cărat din baie. Un mitocan.

Scena 24

Carmen: Antonio! (calm) Domnul şi-a făcut nişte ouă jumări după siesta. Cojile sparte zac pe masă. Tigaia, farfuria şi furculiţa sunt în chiuvetă.

Antonio: Gata, ţi-a trecut?

Carmen: Vrei să-mi faci favoarea să speli ce-ai murdărit? Crezi că eşti un bărbat civilizat şi modern. De ce în loc să laşi totul unde ţi se năzare, nu-l pui în chiuvetă? Şi de ce nu-l speli? Pentru că după tine o să vin eu şi o să spăl, asta-l partea cea mai umilitoare a lucrurilor: să speli vasele.

A spăla vasele e treabă de muieri. În schimb, a găti face parte din farmecul masculin.

Antonio: Uite, văd că eşti isterică. Când îţi trece, mă chemi.

Carmen: Poate că oi fi isterică pentru că tu mă faci să fiu isterică, iubire. O să vezi, o să-ţi arăt cum mă faci să fiu isterică. Stai aici o clipă, apoi poţi să pleci.

Ce zici? Ce părere ai? *(trage dopul de la sticlă de ulei care nu era înşurubat)*

Antonio: Şi ce legătură are?

Carmen: Ai folosit uleiul dar n-ai pus dopul.

Antonio: Şi ce? îl închid acum şi gata.

Carmen: Gata? Iar dacă vin fără să îmi aduc aminte că tu l-ai folosit ultimul, apuc sticlă de dop şi mi se varsă uleiul…

Antonio: Şi de ce trebuie să apuci sticlă de dop? Nu înţeleg!

Carmen: Îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

Antonio: Eu cred că tu-ţi baţi joc de mine. Să faci tot scandalul ăsta pentru că nu înşurubez capacele. Mi se pare că duci lucrurile prea departe.

Carmen: Nu eu, ci tu ai făcut-o. Te porţi de parcă ai trăi

înconjurat de servitori care ar sta după tine punând lucrurile în ordine după ce tu le-ai lăsat în dezordine. Trăim împreună dar nu am de gând să stau după tine ca şi când aş fi servitoarea ta. Nu ştiu de ce ţi se pare atât de firesc să fiu eu cea care spală vasele, care face patul, care strânge paginile de ziar împrăştiate prin toată casa şi care înşurubează capacele. Fă-o tu, la dracu'!

Antonio: Hai, du-te să te aranjezi că se face târziu. Aminteşte-ţi că avem o întâlnire la cină.

Carmen: N-am chef. N-am de gând să merg să mănânc cu tine. Servitoarele nu merg să mănânce cu domnişorii chiar dacă se culca cu ei din când în când.

Antonio: Întreci măsura.

Carmen: Asta ce e, o ameninţare? Şi dacă întrec măsura, ce?

Scena 25

Ada: Bărbaţii au mare rezistenţă, chiar şi atunci când par răniţi în mod serios. Mai ales dacă interesul lor e în joc. Iar Antonio vrea să meargă la cină cu Mariano şi Chelo.

Scena 26

Carmen: Toţi nervii ăştia şi toată starea asta de rahat se datorează doar faptului că suntem în vacanţă. Noi ne vedem atât de puţin în viaţa noastră de zi cu zi, că acum când stăm atât de mult împreună, nu ne suportăm.

Antonio: Acum scoate-mi ochii că lucrez până târziu.

Carmen: Seara, de cele mai multe ori ai dineuri.

Antonio: Atunci când pot să te iau, mergi şi tu.

Carmen: Rar. Cum la fel de rar ne întâlnim şi în pat. Când tu soseşti, eu dorm. Când tu pleaci, eu poate încă nu m-am trezit şi nici măcar nu te aud plecând. Într-o zi i-am spus:

Scena 27

Ada: Îţi dai seama că de câteva zile mă vezi doar în pajama?

Antonio: Ssst, nu-ţi face probleme, iubito, într-una din zilele astea ne întâlnim şi bem ceva.

Scena 28

Carmen: Şi de la felul ăsta de viaţă, am trecut brusc la o convieţuire de 24 h din 24. Şi asta nu e uşor!

Ada: Brusc să stai cu celălalt full time.

Carmen: Acum înţeleg ce I s-a întâmplat unei prietene. Atunci când s-a pensionat bărbată-su, a intrat brusc într-o depresie groaznică şi a trebuit să o internez. Îmi spunea că se găsise, pe neaşteptate, în situaţia de a locui cu un domn pe care aproape nu îl cunoştea.

Eu îl cunosc pe Antonio dar îl suport cu greu tot timpul faţă în faţă. În plus, concediul îţi alterează întotdeauna viaţa, deprinderile, obiceiurile. Trebuie să te adaptezi la altceva, altor haine, altui loc, altui supermarket, altei ape, altei cafetiere. Presupun că şi el mă suportă cu greu, aşa tot timpul.

Ada: Cu siguranţă.

Carmen: În viaţa de dinafară vacanţei eu nu înghit în mod direct porcăria cu prosoapele, cu dopurile neinsurubate sau cu izmenele murdare.

Ada: În general femeia de serviciu este cea care pătimeşte!

Carmen: Dar în vacanţă, singuri, amândoi, nu e niciun fel de scăpare. N-am niciun chef să mă duc la cină cu Chelo şi Mariano. Mă ard umerii. Fără sutien arăt ca naiba, iar bretelele îmi intră în carne. Nu ştiu ce să-mi pun. Bărbaţii râd mult de fraza asta, pe care noi femeile o spunem tot timpul: „Nu ştiu ce să-mi pun”.

Ada: Ei nu o înţeleg pentru că niciodată nu s-au lovit de asta.

Carmen: Partea complicată vine din faptul că trebuie să ne îmbrăcăm atât pentru ceilalţi, cât şi pentru noi.

Ada: Aceasta combinaţie complica totul.

Carmen: Aproape niciodată nu avem în dulap ceva care să satisfacă cele două faţete. E important ca hainele să ne

vină bine dar e importat şi cu cine ieşim, unde mergem şi de ce ne ducem.

Ada: Bărbaţii, evident, nu înţeleg asta.

Carmen: Ei cu orice fleac arata perfect, se simt perfecţi. E ciudat ca un tip să se simtă incomod din cauza hainelor pe care le poartă. Nouă, în schimb, ni se întâmpla adesea.

Ada: Noua celor trecute de 30.

Carmen: Cel puţin aşa mi se întâmplă mie. Fiica mea Marta care are 12 ani se îmbraca după cum are chef. N – o interesează unde merge, dacă se simte avantajată. Se duce în shorts la un restaurant sau în jeanşi rupţi la teatru. O doare-n cot de ce gândesc ceilalţi. Marta e fiica lui Luis dar locuieşte cu noi. Am făcut-o când aveam 22 de ani cu cel de-al doilea soţ al meu. Prima căsătorie s-a întâmplat când aveam 19 şi a durat fix trei luni. Luis locuieşte în Argetina şi Marta se duce la el de două ori pe an.

Scena 29

Antonio: Eşti gata sau nu?

Carmen: Adică vrei să spui că tu o să mergi aşa?

Antonio: Ce e? Sunt bine. Nu pot să merg la cină?

Carmen: Măi, omule, ăştia ne-au invitat la Arbella Club.

Antonio: Da, şi o să plătească Mariano.

Carmen: Vreau să spun că e un loc super select, cu ţinuta obligatorie.

Antonio: Adică nu merge orice-ţi pui. Uite, în revista asta e o fotografie a lui Kashogui care, à propos, e mult mă gras şi mai bătrân ca mine şi poartă pantaloni scârboşi, mototoliţi, o cămaşă oribilă şi nişte espadrille.

Carmen: Da, dar dacă eşti atent, coboară din iahtul său care măsoară 40 m lungime şi sigur costă 40 de milioane.

Antonio: Bine, ok, mă schimb.

Scena 30

Ada: Ce nu omoară îngraşă sau castrează.

Antonio: Bem un pahar până ce vin?

Carmen: Hai să bem. Eu vreau un gin tonic, vă rog.

Barmanul: Şi domnul?

Antonio: Şi eu tot un gin tonic, mulţumesc.

Scena 31
(Carmen se repede în fructele uscate de pe masă)

Antonio: N-ai zis că începi să ţii regim?

Carmen: Nu! Am zis că de mâine încep şi chiar vorbesc

serios.

Antonio: Ah, bine. Iartă-mă.

Carmen: Vezi, mi-ai adus aminte şi deja mă simt prost. N-ar fi trebuit să mănânc atâtea alune. E vina ta (*îndepărtează cu bruscheţe tava cu alune*)

Antonio: Nu-mi pune mie în cârcă neputinţa ta de a te abţine şi sentimental tău de culpabilitate.

Scena 32

Antonio: Slavă Domnului, că au apărut Mariano şi Chelo.

Carmen: Sunteţi foarte bine îmbrăcaţi.

Antonio: Ne vedem puţin dar ne iubim mult.

Carmen: Dacă Mariano nu are şi el altă meserie şi e tot timpul plecat. Cine l-a pus să impresarieze artişti.

Antonio: Dacă nu avea meseria asta nu îl cunoşteam. Cum vindeam eu instrumente musicale?

Carmen: Ce face bebeluşul bostru? câţi ani are?

Chelo: Un an şi jumătate.

Carmen: Şi cei doi fii ai tăi?

Mariano: Nu prea ţin legătura cu ei. Relaţiile cu mama lor nu sunt foarte bune.

Carmen: E geloasă pe Chelo că te-a cucerit cu tinereţea ei. Chiar tu şi cu băieţii lui

Mariano sunteţi cam de-aceeaşi vârstă, nu?

Chelo: Cam „da. *(Examinează meniul toţi patru.)*

Carmen: Eu am să mănânc o porţie de raţă cu portocale.

Chelo: Vai, ce gustos.

Mariano: Eu aş prefera mai degrabă peste.

Chelo: Da, dragă. Şi eu. Un biban mare cu cimbru.

Antonio: Unde l-ai găsit?

Mariano: Primul punct de pe lista cu peste.

Antonio: Eu o să cer o supă de fructe de mare şi apoi un cotlet. Asta nu o să mă îngraşe, nu?

Carmen: Ce ştiu eu… presupun că nu.

Antonio: Vreau să ştiu dacă pot să mănânc un cotlet, dacă nu cer altceva.

Carmen: Mănâncă ce vrei, Antonio.

Antonio: Vreau doar să îmi spui.

Carmen: Dar ce? Eu trebuie să îţi spun ce să mânaci tu? Sunt maică-ta?

Antonio: Nu eşti maică-mea dar eşti coordonatoarea mea de meniu. Vreau să-mi porunceşti ce să mănânc.

Carmen: Nu-mi strica cina, Antonio, te rog.

Antonio: Miel prăjit?

Chelo: Te avertizez că mielul prăjit te îngraşă groaznic.

Antonio: Vezi?! De ce nu-mi spui că mielul îngraşă?

Carmen: Hai să ne tihnească cină, vrei?

Antonio: Nu serios Carmen, mie îmi place să mă conduci, să îmi porunceşti, să-mi comanzi. Şi să-mi spui ce trebuie şi ce nu trebuie să mănânc.

(Chloe şi Mariano se uită disperaţi şi nu îndrăznesc să râdă).

Carmen: Sper că sesizaţi nota de umor din spusele lui Antonio.

(cei doi, pauză)

Scena 33

Antonio: Prefer să îmi spui de dinainte ce trebuie şi ce

nu trebuie să mănânc, pentru că atunci când mă decid să command ceva să nu mă cenzurezi şi să mă reprimi, spunându-mi:

Ada: (proiecţie)" nu cere asta că îngraşă sau că îţi face rău".

Carmen: Vrei să spui că te reprim şi te cenzurez?

Antonio: Da, şi în plus mă castrezi.

Carmen: Voi auziţi ce aud eu? Eu te castrez?

Antonio: Da. Tot ce fac ţi se pare prost, tot ce cer ţi se pare groaznic. Dacă eu vreau să merg într-un loc, tu nu vrei. Te simţi jignită dacă vorbesc cu cineva, te simţi geloasă, te enervezi că-mi fac un om prăjit sau pentru că o dată am uitat să înşurubez dopul de la şampon.

Carmen: O dată? Niciodată nu îl inrubezi.

Scena 34

Chelo: Aşadar nici tu nu-l înşurubezi, mama mama…

Mariano: Tu să taci, nu mai pune paie pe foc.

Chelo: Paie pe foc? Aici nu e vorba de paie pe foc. E vorba de o femeie care e furioasă pe Antonio pentru că nu a înşurubat dopul de la şampon.

Antonio: Uite ce e Chelo dragă, asta nu e treaba ta.

Chelo: Nu am nimic împotriva ta. Doar că o înţeleg pe Carmen. Marian zice aceleaşi tâmpenii ca tine şi pe urmă zice că-l castrez eu. De ce sunteţi toţi la fel?

Antonio: Sfântă fecioară! Nu-mi vine să cred că totul s-a transformat într-o cruciadă a femeilor împotriva bărbaţilor.

Carmen: Nu domnule, este vorba de o cruciadă împotriva persoanelor egoiste şi egocentriste că voi. Sunteţi infiniţi şi nemăsuraţi în egoismul vostru şi vă gândiţi numai la voi. Nu respectaţi deloc persoană alături de care vă petreceţi viaţă care întâmplător este o femeie.

Mariano: Nu ştiu ce să zic, Antonio. Te rog mult să o ierţi pe Chelo. Astăzi nu s-a simţit prea bine.

Chelo: Gata cu paternismul idioţilor!

Carmen: Adică, ierati-o pe debila care e cam prostuţă, nu ştie ce zice şi ce face.

Antonio: Nu-ţi face griji, Mariano. Au nevoie doar de o bună partidă de sex

Chelo: O să îţi spun ceva, drăguţule. Nici eu, nici Carmen nu avem de ce să vă suportăm egoismul, lipsa de maturitate şi atitudinea de mari macho. Eu sunt sătulă de voi şi din păcate sunteţi scârbos de asemănători.

Carmen: Pot să te asigur că ai perfectă dreptate. Voi

credeţi că dacă aveţi ceva care va atârna între picioare puteţi să vă comportaţi cu noi oricum doar pentru că noi n-o avem? Sunteţi toţi la fel. Toţi. Fie ca o aveţi lungă sau scurtă.

Antonio: Ce-i asta? Vă încăpăţânaţi amândouă să ne stricaţi cina. Şi în plus, ce vocabular tare aveţi.

Chelo: Eu nu fiindcă nu am de gând să iau cina cu voi.

Carmen: Nici eu, să vă ia naiba.

Scena 35

Ada: Ştiu ce vor face. Se urcă în maşină şi se duc într-o pizzerie. Se distrează foarte bine criticându-i fără rezervă. Iar la final se întorc. Decid că totuşi mai buna-i cioara din mâna mână decât vrabia de pe gard, care probabil că nici nu există pe niciun gard.

Scena 36

Carmen: Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Mariano dar ţie ţi-a priit muştruluiala.

Ada: Două zile a fost foarte educat.

Carmen: Ţi-ai putut spăla ceaşca după ce ai folosit-o, ai închis cu grijă dopul de la şampon şi ai întins prosopul ud în loc să-l laşi pe pat. Azi suntem a treia zi şi tubul cel nou de pastă de dinţi e strâns de la mijloc fără capac, iar pasta s-a uscat.

Antonio: Imposibil!

Carmen: Oare funcţionează doar atunci când tip?

Antonio: Dacă începi să ridici tonul, mă ridic şi plec.

Scena 37

Carmen: Toamna nu este numai anotimpul frunzelor ce cad. Odată cu frunzele cad şi iluziile şi visele şi speranţele că se poate schimba ceva în tine sau în ceilalţi. Atunci îţi dai seama că totul e la fel, chiar mai rău, mai complicat. Ridurile din jurul gurii sunt şi mai pronunţate, pleoapele devin şi mai căzute, iar cearcănele, mai adânci.

Antonio: Copiii se îmbolnăvesc pentru că nu vor să se întoarcă la şcoală. Nu-l învinovăţesc. Mi se pare o reacţie logică. Şi mie mi-ar plăcea să mă îmbolnăvesc, fie chiar şi grav dar să nu mă întorc la serviciu

Carmen: Îţi reiei rutina serviciului şi a casei. Aceeaşi femeie la curăţenie, aceleaşi vase, aceleaşi fotolii în acelaşi loc, aceleaşi voci şi aceleaşi mirosuri, acelaşi tip în aceeaşi pat, aceeaşi melancolie opresivă şi aceeaşi nostalgie faţă de ceva pe care niciodată nu l-ai cunoscut dar care presimţi că există.

Antonio: Încă sunt euphoric şi plin de vitalitate. Mă trezesc devreme, îmi fac duş, mă spăl pe dinţi, mă îmbrac şi plec.

Carmen: Cred că pleacă aşa de-acasă, că din puşcă,

fiindcă îi e groază de melancolie. Pleacă atât de repede că îşi uită mereu portofelul, agenda şi cheile. Sau îi e groază de mine. Antonio, luna asta trebuie să plătim ultima rată la cablu şi la video, să nu uiţi să trimiţi banii la bancă. Antonio, şi după aia ce facem, cinăm acasă sau ieşim în oraş? Antonio, fii-tu Diego şi fii-mea Martita sosesc azi. Antonio, dragule, spune-mi că mă iubeşti, spune-mi-o, chiar dacă e minciună. Antonio, dacă nu mă avansează, îmi tai venele. Antonio, o să-mi tai venele fiindcă mă simt atât de rău.

Antonio: Sună telefonul: Auzi, mi-am uitat agenda şi cheile. Pleci acum sau lucrezi după-amiaza?

Carmen: Păi, nu ştiu, dar ai fi putut să îmi spui măcar: „bună dimineaţa, ce faci?”

Antonio: Iartă-mă dar am o groază de alte chestii pe cap. Mă sună celălalt telefon. Trimit un mesager să mi le-aducă.

Carmen: Ţi-ai uitat şi portofelul

Antonio: Dă-i-le băiatului. O să vin acasă devreme pe la 9, 10. O să fiu rupt de oboseală. Am o întâlnire cu un tip din Valencia.

Carmen: Eu nu ştiu când o să termin astăzi. Cred că destul de târziu.

Antonio: Păi încearcă să termini şi tu mai devreme.

Carmen: Cine o să-l ia pe fii-tu Diego? Soseşte azi. Şi

maică-sa e plecată.

Antonio: Fuck. Uitasem. Te deranjează dacă te duci tu să-l iei? Eu chiar acum am de semnat ceva la notar.

Carmen: Nu-ţi face probleme. Eu n-am nimic de semnat la notar. Mă duc eu.

Antonio: Sper să nu te superi.

Carmen: Nu, nu mă supăr.

Antonio: Păi, ai o voce ca şi cum ai fi supărată.

Carmen: N-ai zis că ai multe pe cap? La revedere!

Scena 38

Carmen: Şi una peste alta redactorul şef mă sună şi îmi spune că pentru mâine trebuie să îi dau un material de o pagină jumătate. Că nu are cu ce să umple pentru ca iubitul meu coleg Ernesto nu a putut să-şi scrie materialul că e neasta-sa însărcinată şi a trebuit să plece la spital. Moartă coaptă niciodată nu mi-am neglijat serviciul. Aşadar le invidiez şi mai mult pe femeile care le cer soţilor să le intotească la medic. Ce tip de gena trebuie să ai ca să spui: „Iubitule, luni avem programare la medic?”. Nu ştiu din ce sunt făcute femeile astea şi nici unde există astfel de bărbaţi, pentru că eu nu am dat niciodată peste unul care să zică: „Merg eu cu tine, nu are importanţă că lipsesc de la serviciu, se rezolvă”.

Scena 39

Ada: Melancolia se transformă în iritare şi ciufutenie. Ciufutenia în orgoliu.

Carmen: Foarte bine. Voi merge să i-au copilul de la aeroport, voi pregăti cina, voi face articolul, voi petrece seara cu Antonio. Nu e nevoie ca cineva să mă protejeze sau să mă sprijine. Mi le rezolv singură. Îmi sunt îndeajuns mie însămi.

Ada: Şefii sunt ca şi soţii dar fără penis şi glorie.

Scena 40

(sala de aşteptare, Diego aşteaptă, Carmen citeşte, Diego la un moment dat trânteşte scaunul, Carmen se întoarce la zgomot)

Carmen: Diego, ce faci aici?

Diego: Tu să-mi spui ce faci aici. De o oră te aştept. Unde-i tata?

Carmen: Uite, încă nu ai ajuns. N-ar fi trebuit să fii în Madrid decât peste 15 minute.

Diego: Fuck.

Carmen: Nu vorbi urât, Diego. Fuck. Tatăl tău nu a putut veni dar am venit eu. Eşti mai înalt şi mai frumos.

Diego: Putem să îl ducem la el acasă pe prietenul meu Alvaro?

Carmen: N-am maşina. Mi-a luat-o Poliţia.

Diego: Din nou? auzi, maşina ta o ia mereu Poliţia?

Carmen; Da, Diego, doar ştii că sunt un dezastru.

Scena 41

(Carmen cu un spectator)

Carmen: Cu tine ce e? Eşti cam ciudat. Sau eşti făcut praf. Hai să vedem. Povesteşte-mi. Vezi bine ca şi eu am făcut până acum acelaşi lucru. E vorba de nevastă-ta. Sau iubita, prietenă. Ce, vrea să plece de-acasă, vrea să se despartă? Şi nu ştii de ce? Păi de unde să ştii, eşti tipa? Noi tipele suntem culmea culmilor. Mereu ne plângem când voi lucraţi toată ziua şi o parte din noapte şi nu ne băgaţi în seamă iar când staţi acasă zicem că sunteţi plicticoşi şi nu vorbiţi cu noi. Îţi sună foarte cunoscut, nu? Lucrează? Asistenta medicală. Tu eşti fotograf, nu? Ea nu ştie cum e muncă de fotograf, full time. Dar ai putea să-ţi rezolvi în aşa fel încât să stai şi cu ea şi să vă puneţi de acord orarele. Nu? Şi ea ar trebui să facă un efort, nu? Tu vrei să plece sau nu? Dacă ştiu eu bine şi tu ieşi de câteva luni cu o tipă. Nevastă-ta nu ştie nimic de povestea asta şi, de fapt, nu e prima dată. Te-ai gândit şi la faptul că poate nevastă-ta s-a săturat până-n gât s-o înşeli. Tu crezi că

ea nu-şi dă seama? O ştie perfect dar nu vrea scene şi scandaluri. Şi acum ţi se pare tot ţie aiurea că vrea să plece de-acasă, aşa… fără nicio justificare. Cum ai vrea să plece? Aruncându-ţi o oală cu apă clocotită în cap sau cum? Cine îţi dă ţie dreptul să gândeşti că o femeie nu poate să plece aşa, să se care pur şi simplu? Acum îţi plângi de milă? Cum să te lăsa aşa aruncat, să putrezeşti de unu singur, nu? Ce suflet de câine are? Cum să-ţi facă ţie una ca asta? Nu ştiu ce v-aţi face dacă aţi avea şi copii. E penibil. Tu îţi înşeli nevasta şi tot tu eşti contrariat că îţi zice: „gata, nu te mai suport". Bărbaţii trec prin viaţă cu o nerușinare care îţi provoacă o autentică uimire. Sunteţi obraznici şi abuzivi. Şi pe deasupra uite, exemplu, domnul cauta înţelegere. Îl freacă cel mai tare că nu sunt de partea lui şi că nu-i spun" sărăcuţul, ce porcărie ţi-a făcut tipa asta, şi tu cât de bun eşti". Căcat! Este foarte uşor să înşeli un soţ fără ca acesta să îşi dea seama. Eu ştiu, pentru că am făcut-o. Pe Antonio nu l-am înşelat niciodată, încă, dar pe ceilalţi, da! Şi nu e greu.

Scena 42

Ada: Să aştepţi şi să plângi. Totul e cum să începi să o faci.

Scena 43

(acasă la ei. Sună ţel, vocea tipului pe bandă)

Voce: Bună seara, cu Antonio vă rog.

Carmen: Încă nu a sosit. Cine îl caută?

Voce: Îl sun din Valencia. Auziţi, dumneavoastră nu ştiţi unde îl puteţi găsi? E foarte urgent.

Carmen: Păi, nu ştiu unde e. Ar fi trebuit să fi ajuns acasă acum o oră. Trebuie să sosească, sunaţi mai târziu.

Voce: Aveam o întâlnire cu el la 9.00.

Carmen: Dar n-aţi zis că sunaţi din Valencia?

Voce: Asta zic, să mă ierte, nu mai pot să ajung la întâlnire. Am sunat la barul unde am stabilit întâlnirea şi mi-au zis că nu e nici acolo.

Carmen: Păi, domnule, nu ştiu ce să vă spun.

Voce: Sunteţi soţia lui?

Carmen: În realitate, sunt amanta lui.

Voce: pauză

Carmen: Mai sunteţi acolo donule din Valencia sau aţi făcut infarct?

Voce: Uitaţi domnişoară, mie nu-mi place să fiu în relaţii proaste cu lumea.

Carmen: Păi, acum, relaţia dumneavoastră cu Antonio e de rahat. Când cineva are o întâlnire, chiar şi dacă e în Valencia, ori o anulează din timp, orivine la întâlnire.

Voce: Ştiţi ce, domnişoara…

Carmen: Doamnă, dacă nu vă deranjează.

Voce: Poate că sunteţi femeia de serviciu şi în loc să sun acasă am sunat la birou.

Carmen: Într-un anumit fel sunt femeia de serviciu şi aţi sunat la sucursala numărul unu a biroului său.

Voce: este nr, de ţel…

Carmen: Da, este chiar numărul acestui telefon.

Voce: Bine, spuneţi-l lui Antonio că l-a sunat domnul Piho din Valencia. Ştie el. La revedere. Noapte bună.

Carmen: Ştie el. Ce să ştie el? Nu ştie nimic. E varză

Scena 43

Ada (ţine botul pe o carte cu titlul): „Cum să-ţi rezolvi probl în cuplu?”

Carmen: E aproape 12 noaptea. Unde mă-sa umbra? Nu-mi pun pijamaua nici de-a dracu’. Stau îmbrăcată în hainele astea, să vină să mă vadă îmbrăcată de stradă. Să creadă că tocmai am sosit. Dacă avea o întâlnire la 9 cu un domn care nu a ajuns la întâlnire, trebuia să vină acasă la 21.30, 21.45 maxim. Doar dacă în timp ce l-o fi aşteptând pe domnul din Valencia nu s-a dat la el vreuna şi ştii cum e un păhărel, câteva confidenţe, apoi o mâncărică şi un regulat.

Nu, nu ţine, că la 21.00 nu era în club. Doar domnul din Valencia de asta a sunat acasă că el nu era în club. Asta poate să însemne că a folosit asta ca alibi şi s-a dus să-l petreacă săracu' vreo tipă în cele care se tot fâţâie prin jurul lui. Secretarele şi alea de la relaţiile cu publicul sunt cele mai rele că au întotdeauna alibiul perfect – vreo directoare din străinătate, din astea care vin de oriunde din Paris, Londra, Amsterdam sau Oslo şi care se distrează teribil, trăgându-şi-o. Sau vreo ziaristă, ştiu eu o grămadă care sunt disperate. Sau a avut un accident de maşină. Dar lucrurile astea se afla imediat. Familia e sunată prima. Deşi în cazul lui Antonio poate că nu, pentru că buletinul şi carnetul lui de şofer sunt pe altă adresă, în mod concret pe adresa fostei soţii. Suntem de cinci ani împreună şi încă nu şi-a schimbat adresa legal. Încep să mă isterisez. Dacă mă înşală, îl asasinez. Dar dacă I s-a întâmplat ceva, ceva foarte grav? Dacă era ceva uşor m-ar fi sunat el. Unu fără un sfert. De ce n-a sunat să spună că o să vină târziu? Dacă a păţit ceva, dacă a murit? Nu, nu se poate. Fără el viaţa mea e făcută ţăndări. Şi dacă e cu vreo tipă, nici aşa nu sună, se simte vinovat şi prefera să nu mintă. *(se uită în oglindă, e plansa toată)* Fetele femeilor chiar se transforma, când plag. Ca în sculpturile lui Gaudi. Asta îi sperie pe bărbaţi. Orice bărbat suporta cu stoicism să fie însemnat cu fierul înroşit, să i se smulgă unghiile sau să fie plmuit, dar niciunul nu poate suporta imaginea unei femei plângând. Probabil că figura unei femei care plânge şi suspină devine puternică şi teribilă.

Scena 44

(interactiv)

Carmen: Eşti bărbat, crezi că noi femeile plângem că o reacţie împotriva voastră. În proporţie de 99%voi sunteţi cei care ne faceţi să plângem. De ce crezi că plângem? Plângem de tristeţe, de singurătate, de frică, dar şi de furie, de neputinţa şi de indignare. Şi o facem şi 1% pentru că ne e milă de noi. Suntem proaste, nu? Suntem atât de inutile, de urâte, de anormale şi atât de complexate încât de plângem de milă. Psihiatrii spun că asta e groaznic, că autocompasiunea este nefastă. Dar dacă plâng de milă pentru că aşa am eu chef? N-o să-l bac niciun scandal. Probabil la asta se şi aşteaptă şi are deja toate răspunsurile pregătite. Dar ceva trebuie să fac, nu? Ce îmi sugerezi? îl voi trata cu distanţa şi indiferentă. Ca şi cum ar fi normal că eu să-l aştept de la nouă la două şi jumătate. Sau la trei dimineaţa. Auzi tu te-ai despartt vreodată de cineva, de iubita ta? Şi cum ai făcut? Zici că e simplu, că îţi bagi în valiza ceea ce crez că este absolute necesar pentru moment şi pleci. Şi laşi o scrisoare? Sau dispari pur şi simplu. Dacă ai bani te duci la un hotel şi dacă nu, te duci acasă la cineva de încredere. Niciodată să nu te duci acasă la vreun tip. Dar în chestiile astea nu se dau sfaturi. Nu ai cum să ceri sfaturi inceea ce priveşte viaţa ta.

Scena 45

Antonio: Iubita mea eşti aici? Eşti bine? (îi ia mâinile să vadă dacă sunt ok)

Carmen: Da, eu sunt bine dar uită-te cum e chiuvetă. Plină de sticlă Spartă şi cu o crăpătură dintr-o parte în alta. Aşa era chiuvetă?

Antonio: Eşti bine sigur?

Carmen: Da, îţi pare rău?

Antonio: M-am gândit că ai făcut o nebunie. Dormeai? Nu mă întrebi unde am fost?

Carmen: Distanta şi indiferentă. Nu e nevoie să îmi spui unde ai fost. Poţi să faci ce doreşti şi nu trebuie să îmi dai nicio explicaţie. Chiar prefer să nu-mi dai nicio explicaţie. Pentru că nu e necesar să mă minţi.

Antonio: Da ce proastă eşti. Crezi că am umblat creangă? Asta crezi?

Carmen: Nu. Uite, Antonio, iubitule sunt obosită şi nu vreau să-mi povesteşti acum aventurile tale. Las-o pe mâine, da?

Antonio: Dar tu chiar ai crezut vreo clipă că aş putea să te înşel? Eu care sunt un model de fidelitate, care nu mă gândesc decât la tine, la noi şi în plus, singurul lucru pe care îl fac este să muncesc neîntrerupt. Fără să intru în detalii chiar în seara asta am obţinut un contract trăsnet cu o firmă germană.

Carmen: Trăsnet! Şi unde ai încheiat contractul? În deşertul Sahara? Într-un loc unde nu există telefon ca să suni? Ce ai zice tu dacă eu aş zice că vin acasă la 8 şi aş apărea la 2 dimineaţa? Vrei să-mi spui ce-ai crede tu?

(Antonio deja e în pat, aproape doarme, îmbrăcat Ea se

trezeşte şi îşi aprinde o ţigară)

Carmen: Un contract trăsnet cu o firmă germană. Ce nemernic eşti!

Antonio: Ce-i? Te iubesc mult… (*mormăie şi adoarme)*

Carmen: *(începe şi cânta…)*

Antonio: Acum cel cu tine? De ce cânţi? Eşti nebună?

Carmen: Dacă tu sforăi, eu cânt.

Antonio: Eu sforăi?

Carmen: Da. Tu suma tuturor perfecţiunilor sforăi.

Antonio: Eşti nebună, nebună de legat. Fiindcă cu sforăiam, ceea ce e o minciună, tu începi să cânţi cât se poate de tare.

Carmen: Dacă tu sforăi, eu nu pot să dorm. Dacă îţi spun că sforăi, te superi. Atunci, cânt.

Antonio: Cum îmi strici noaptea şi mâine trebuie să mă scol la7.15 că am o intanire la 8.00

Carmen: Dacă ştiai asta trebuia să te culci la 23.00. Ajungi acasă la trei dimineaţa şi mai ai nesimţirea să pretinzi că totul să fie perfect.

Scena 46

Antonio: Toţi trei copiii sunt acasă. Asta înseamnă când e vorba de trei adolescenţi sticle de coca-cola împrăştiate prin toate camerele, cotoare de mere pe mese şi casa îngheţată pentru că nicio încălzire centrală nu poate face faţă atunci când ferestrele de la baia copiilor şi de la dormitoarele lor sunt permanent deschise. De ce? Pentru că ei le deschid larg ca să nu se observe atunci când trag vreo ţigară, marijuana sau derivatele ei. Dar au grijă să nu o mai facă în casa din clipa când am făcut curat în cameră şi le-am aruncat o cutie mare cu haşiş

Diego: Ai aruncat pe apa sâmbetei toate economiile mele.

Antonio: Şi într-o zi o să te arunc şi pe tine pentru că dacă o să continui să fumezi porcăria asta ai să te transformi într-o cârpă murdară pe care va trebui să o arunc la gunoi.

Diego: Cine vorbeşte!

Antonio: Toţi trei ar fi trebui să înceapă şcoala azi.

Diego: Dar şcolile sunt în grevă.

Antonio: Minunat.

Scena 47

Carmen: Nimic mai plăcut decât o baie caldă cu spumă parfumată.

Antonio: Carmen, mai stai mult?

Carmen: Fac baie, Antonio, ce vrei?

Antonio: Am o urgenţă.

Carmen: Nu mă bate la cap. O urgenţă, ce fel de urgenţă?

Antonio: Cu burta, ce altceva?

Carmen: La ora asta?

Antonio: Crezi că pentru o astfel de urgentă ai o oră anume?

Carmen: Şi pe mine mă apucă câteodată durerea de burtă dar aştept să faci baie aşa că te rog să aştepţi.

Antonio: Ieşi sau te-ai înecat?

Carmen: Mă scarpin în fund. Du-te în baia copiilor.

Antonio: Carmen, îmi pun pantofii negri sau cei maro?

Carmen: Ce-l negri.

Antonio: Şi şosetele?

Carmen: Oare de ce dracului atunci când intru în cadă şi vreau să mă liniştesc mă baţi tot timpul la cap? (iese în capot cu părul prins în prosop).

Antonio: Dar eu nu voiam să te scot din cadă. Voiam să îmi spui dacă să îmi pun şosetele negre sau cele maro.

Carmen: Puneţi-le pe alea verzi cu pătratele roşii.

Antonio: Vezi cum eşti? Imediat îţi sare muştarul.

Carmen: Uite-ţi şosetele pe care trebuie să ţi le pui. Acum spune-mi şi mie să îmi pun ciorapii negri cu cusătură pe mijloc sau mai bine pe cei cu desen pe glezna.

Antonio: Nu fi proastă! Ţie îţi stă bine cu orice.

Scena 48

Carmen: Maine este noaptea de Ajun. Dar în seara asta trebuie să mergem să cinăm acasă la mama lui Antonio. Nu am nimic împotriva soacrei mele celei de-a treia. Dimpotrivă. Dar că, pur şi simplu, familia în sine, oricare familie îmi provoacă alergie.

Aparţin acelei generaţii care şi-a dezamăgit cumplit familia. Nu ştiu exact ce aşteptau părinţii nostru de la noi dar în mod clar că puţin din ceea ce le-am oferit. Aproape toate prietenele mele au probleme cu familiile lor. Generaţia părinţilor mei nu putea concepe că o femeie poate să se despartă de bărbatul ei şi să trăiască singură. Normal. Sunt sătulă de acest normal. Vreau ca lucrurile să nu fie normale ci pur şi simplu necesare sau nu, atrăgătoare sau nu. Şi eu vreau să ajung acasă să fac ce am chef, să las hainele aruncate pe jos, ceştile de cafea pe mese, scrumierele pline de chiştoace prin toate colţurile.

Scena 49

Antonio: Mamă, ai fi putut să pui o mică podoabă de Crăciun.

Mama: Lasă-te de dichisuri băiete. Le pui că pe urmă să le scoţi iar eu una nu mai ţin la chestii de-astea. Când eraţi mici mai era cum mai era dar acum nu mai pot să o fac nici pentru nepoţi.

Antonio: Da, da! Dar să te duci o lună în India şi Thailanda asta nu ţi-e greu.

Mama: Şi ce e rău în asta?

Antonio: Da, nu e rău nimic, firește dacă poate să o facă, să o facă. Dar o casă fără podoabe, fără nimic, nu ştiu. Auzi mama probabil că stai foarte bine cu banii dacă poţi călătorii atât de mult.

Mama: Vai, ce întrebare. Şi pe tine ce te interesează cum stau eu cu banii? Mulţumesc lui Dumnezeu, nu duc lipsă de ei deşi aş putea să am mai mulţi.

Carmen: Antonio, eu cred că înainte de a o întreba pe mama ta cum stă cu banii ai putea să îi oferi câţiva.

Mama: N-ar strica, n-ar cădea rău.

Antonio: Dar asta ce e? O conspiraţie a femeilor? Mama dacă ai nevoie de bani eu îţi dau cu plăcere dar dacă nu ai

nevoie…

Carmen: Toată lumea are nevoie de bani.

Antonio: Fii bună Carmen şi nu te amesteca în chestia asta, de acord?

Mama: Are dreptate. Aş avea ce face cu banii. Modernizez bucătăria, mă mai duc vreo două luni în India sau în Hawaii că tot nu l-am văzut şi tare mi-ar plăcea să îl văd.

(cadourile de Crăciun)

Mama: *(care a primit un ceas)* Dar asta e o bijuterie!

Carmen: Nu-ţi face griji iubitule, nu este aşa de scump pe cât crezi. Doar mă cunoşti, sunt o zgârcită.

Ada: CÂND CINEVA VREA SĂ SPUNĂ AEVARUL FUGI animaţie

Scena 50

Carmen: Liftul tot nu funcţionează. Cazanul de încălzire a explodat acum câteva zile. Sunt singură. Antonio lipseşte de patru zile şi nu m-a sunat nici măcar o dată. Cel puţin nu atunci când eram eu acasă. Nu vreau să-l sun sau mai bine zis vreau să-l sun dar mă abţin. Dacă atunci când o să îmi facă legătura în camera lui de hotel de la Roma o să-mi răspundă o femeie? S-a văzut de atâtea ori în filme. Ca şi cum ai intra în dormitorul tău şi l-a găsi pe bărbatul tău cu altă

femeie în pat. Nu cred că există motive obiective pentru care el acum, în această deplasare să pipăie o altă femeie. Nu, Antonio este un bărbat serios şi foarte concentrat asupra muncii sale. Dar acest lucru este extrem de clasic şi de suspect. Dacă m-ar înşela ar face-o protejat de prestigiul lui de om serios şi harnic, şi n-ar da anunţ la ziar.

Ada: „Atenţie Carmen, îmi pun coarne de la o şedinţă la alta. Adunarea restrânsă a acţionarilor în pat".

Carmen: Şi apoi bărbaţii cei mai atrăgători pentru femeile în căutare de senzaţii tari sunt cei care au aparenţa detaşării şi a lipsei de interes. Cei care agaţa în mod profesional nu au obiceiul să facă multe cuceriri. Antonio arata foarte bine. Cu cât înaintează în vârstă arata mai bine. Asta li se întâmplă bărbaţilor. Nouă ni se întâmplă exact contrariul.

Dar mai rău este faptul că există o modă conform cărora tinerele încearcă să-şi vindece complexul lui Oedip cu bărbaţi cu douăzeci de ani mai mari decât ele. Acest lucru se întâmplă de foarte mult timp. Toată viaţa fetele astea s-au îndrăgostit de profesorii lor sau de prietenii taţilor lor. Dacă e invers, o doamnă mătura cu un tinerel societatea condamna, considera situaţia drept un fapt aberand care frizează depravarea. Eu cred că e acelaşi lucru. Nu ştiu ce dracului prefer. Dacă să ştiu dacă Antonio mă înşală sau nu mă înşală. În realitate cred că prefer să nu ştiu nimic. Anii m-au făcut să urăsc sinceritatea. Când cineva îmi spune voi fi foarte sinceră său sincer cu tine" încep să tremur. În plus a fi sincer nu înseamnă acelaşi lucru cu a spune aevarul. Adevărul e mult prea ascuns şi e foarte greu să îl dezgropi, nu poţi să fii numai sincer. Cel de-al doilea soţ mi-a spus

într-o zi:

Luis (cel de-a doilea soţ al lui Carmen): Vreau să îţi vorbesc cu toată sinceritatea.

Carmen: Atunci nu-mi vorbi.

Luis: Ba da, trebuie să ţi-o spun pentru că m-am decis să fiu foarte sincer cu tine.

Carmen: E, asta-i? Dar până acum m-ai minţit?

Luis: Nu, nu-l vorba despre asta.

Carmen: Atunci, despre ce?

Luis: Vreau să las totul şi să mă găsesc pe mine însumi.

Carmen: Asta vrea să însemne că ţi-ai găsit pe alta?

Luis: Nu, nu, nici vorbă dar pur şi simplu vreau să fiu eu însumi. Vreau să las totul. Voi pleca în India, apoi Japonia şi după aceea în Australia.

Carmen: Păi chiar că eul tău e departe de tine. Şi o s-o iei şi pe Martita cu tine ca să te ajute să te găseşti pe tine însuţi?

Luis: Pe Martita ţi-o las.

Carmen: Te avertizez că un bebeluş este ceva foarte util pentru a afla cine eşti cu adevărat.

Luis: Nu vreau să te despart de Martita, ştiu că are nevoie de tine şi tu de ea.

Carmen: ok.

Ada (proiecţie): A plecat după 15 zile.

Luis: Chiar nu te interesează că plec?

Carmen: Problema e că zici că pleci şi nu pleci.

Luis: Urăsc să fac rău cuiva.

Carmen: Mie nu-mi faci niciun rău, îmi faci o favoare.

Luis: Te minţi singură şi asta mă îngrijorează.

Carmen: Ceea ce te îngrijorează pe tine este că ai încercat să iei toţi banii din bancă şi nu ai putut, pentru că directorul mi-e prieten şi m-a avertizat la timp.

Ada: În fine, a plecat şi firește a făcut-o cu o domnişoară cu care era combinat de mai mult timp.

Carmen: Urăsc adevărul, nu vreau să ştiu adevărul dar dacă Antonio ar avea vreo combinaţie cu alta, ceea ce m-ar jigni, ar fi să nu ştiu că m-ar înşela şi să mă simt înşelată. Pentru că aici nu e vorba de dragoste ci de orgoliu, de autostima. Deşi, de multe ori ca să reuşeşti trebuie să îţi bagi autostima şi orgoliul în fund. În aceste cazuri instinctul de conservare te ghidează şi nu depinde atât de mult de ceea ce

spune, de cuvintele „te iubesc, mult” „doar pe tine te iubesc”, ci de privire, de gestica trupului, de voce…

Sună ţel

Scena 51

Voce ţel: Doamna Pedraza, sunt America, noua secretară a lui Antonio, mi-a spus domnul Pedraza să vă sun ca să vă spun să căutaţi dumneavoastră un plic, pe care l-a lăsat în sertarul biroului şi să i-l trimitem prin curier, pentru că are nevoie de el.

Carmen: Ce? Şi de ce nu mă suna direct domnul Pedraza?

Voce ţel: Mă iertaţi, îmi pare rău, nu am vrut să vă deranjez!

Carmen: Dar de ce îţi ceri iertare? Unde e Antonio? De unde a sunat?

Voce ţel: Păi, ieri era la Amsterdam, azi a sunat de două ori de la Roma.

Carmen: Ah, da? De două ori? Păi, ce bine! Dă-mi telefonul că-l sun eu.

Voce ţel: Problema e, că deoarece a sunat el, eu nu ştiu de unde a făcut-o. Dacă vreţi, v-o dau pe Adelaida, poate ştie ea.

Carmen: Nu îmi mai dă pe nimeni, nu mă interesează. La revedere.

Carmen: Aşadar domnul vorbeşte zilnic la birou, de mai multe ori şi nu catadicseşte să sune acasă nici măcar o dată. Şi în plus mai trimite mesaje şi ordine prin secretare. Să-l ia dracu'. Îl doare în fund de casa asta. *(formează un nr)* Tere, pot să vin la tine câteva zile?

Tere: A, dragă, aşa avem şi noi o rezervă la canasta, ce bine. Dar ce s-a întâmplat? Te-ai despărţit de Antonio?

Carmen: Ce curioasă eşti sora-mi-o. Nu, dragă, nu am încălzire şi este foarte frig în casă.

Scena 53

Ada: ORICE FEMEIE AR VREA SĂ AIBĂ UN PISĂLOG CARE SĂ STEA DUPĂ FUNDUL EI.

Carmen: Nu pot să dorm. Mi-e dor îngrozitor de patul meu.

Ada: Asta înseamnă că îmbătrâneşti. Nicio persoană tânără nu duce dorul patului său.

Carmen: Antonio m-a sunat azi-noapte. Sunt sigură. M-a sunat şi s-a enervat rău că nu a răspuns nimeni. Trebuie să îl găsesc. Trebuie să vorbesc cu el.

(îşi ia agenda şi sună la hoteluri, diferite, Amsterdam, Roma şi întreabă de dl petraza)

Carmen: Petraza! Domnul Petraza!

Voce: Da? Petreza la telefon!

Carmen: Antonio, slavă domnului că te-am găsit. Ascultă sunt la Tere, la noi era frig de moarte şi nu avem încălzire…

Voce: Iertaţi-mă cred că e o greşeală domnişoar… Pe cine…

Carmen: Voiam să vorbesc cu domnul Antonio Petreza.

Voce: Ce păcat, vi-l dau pe maître.

Antonio: Cine e?

Carmen: Păi cine poate să fie. Eu în persoană. Îţi aminteşti de mine?

Antonio: Unde eşti?

Carmen: În Madrid, unde să fiu.

Antonio: Te aud foarte aproape. Ce faci?

Carmen: Bine, şi tu?

Antonio: Bine, un pic obosit, dar bine.

Carmen: Bine, păi… nimic. Presupun că eşti foarte ocupat, aşa că nu te mai reţin. În plus telefonul costa „ştii…

Antonio: Te-am sunat de mai multe ori acasă şi nu erai.

Carmen: (pentru sine, gând) Minciună Antonio. Am fost mereu acasă. Mai puţin azi-noapte. Nu ai sunat niciodată, ai mustrări de conştiinţă şi nu-ţi convine deloc că te-am găsit la barul hotelului, îţi cade rău că te-am surprins. Sunt două lucruri pe care voi bărbaţii nu o să le-o iertaţi niciodată femeilor: să ajungem înaintea voastră la o întâlnire şi, în al doilea rând, să sunăm noi înaintea vostra.

Carmen: Păi în general duc o viaţă foarte retrasă era imposibil să nu mă fi găsit. Îmi pare rău.

Antonio: Nu, dragostea mea, nu-l nimic. Ce mai e pe la serviciu?

Carmen: Că de obicei, plictisitor. Azi am o întrevedere cu noul director general să vedem dacă îmi propune ceva interesant.

Antonio: Ar trebui să îi propui tu lucruri interesante. Ce-ai vrea să îţi propună el?

Carmen: Da, nu ştiu, vom vedea.

Antonio: Intra acolo cu autoritate şi propune-l ceva înainte ca el să înceapă să vorbească.

Carmen: Şi ţie cum îţi mai merge?

Antonio: Bine, bine totul merge ca pe roate dar va

trebui să mai stau aici câteva zile şi în loc să mă întorc direct la Madrid trebuie să trec prin Paris.

Carmen: Deci nu o să te întorci până în martie.

Antonio: Păi… da. Nu ştiu exact, dar ceva de genul ăsta.

Carmen: Ţi-e dor de mine?

Antonio: Foarte mult.

Carmen: Păi, mie chiar mi-e dor de tine, mi-e tare dor de tine.

Antonio: Şi mie de tine. Bine, asta e. Te sun mâine.

Carmen: Bine, păi asta e. La revedere şi ai grijă de tine.

Antonio: La revedere, iubito.

Carmen: La revedere.

(închide şi plânge)

Scena 54

Ada: VIAŢA E O DURERE DE MASELE

Antonio: Cât e ceasul?

Carmen: Şase fără zece…

Antonio: Cel cu tine?

Carmen: Ah, da. Mă simt foarte bine.

Antonio: Eşti bolnăvioara?

Carmen: Da, dar nu jos ci sus. Mă doare o măsea şi am un abces.

Antonio: Asta mai lipsea.

Carmen: Cum adică asta mai lipsea?

Antonio: În seara asta avem o cină pe terasă.

Carmen: Da, bine. Şi ce? Cina va avea loc. Nu-ţi face griji. Acum o lună…

Antonio: Ştiu ce vrei să spui. Că acum o lună când m-am întors din călătorie şi am avut acea gastroenterită acută tu ai anulat toate întâlnirile, inclusiv nu te-ai mai dus la concertele la care ţi-ai fi dorit atât de mult să mergi, ai renunţat până şi la vacanţa cu tatăl tău în sudul Franţei.

Carmen: Am fost îngrijorată şi atentă. Şi îţi suportam şi depresia de seară cu „am să mor, de asta nu mai scap”.

Antonio: Mi-e imposibil să sun douăzeci şi ceva de persoaie să le spun: „Auzi, scuze, nevastă-mea are un abces, îmi pare rău şi cina se contramandează”.

Carmen: Altceva ar fi dacă le-ai spune: „În dimineaţa asta nevastă-mea şi-a rupt coloana vertebrală şi cina nu mai poate avea loc”.

Scena 55

Carmen: De ce nu putem noi să ne opunem jocurilor bărbaţilor când încearcă să ne folosească? Eu cred că este obligaţia noastră să le spunem „uite frumosule, poţi să ajungi până aici dar nimic mai mult”. Şi, în plus, el era mai mult ca sigur că tu urmai să le înghiţi pe toate deoarece crede că femeile care lucrează sunt foarte ambiţioase şi îndură orice. Cel puţin acum te respectă.

Mă respectă? Acum singurul lucru pe care îl gândeşte este că sunt o persona care deranjează şi pe care trebuie să o evite.

Ca să gândeşti bine este neapărat nevoie să pui dragoste şi răbdare şi astăzi nu dispun de niciunul dintre aceste elemente. Voi suna la un restaurant Indian care este lângă casă, ca să-mi aducă totul gata făcut. Mă sună Antonio la telefon.

Antonio: Cum te mai simţi?

Carmen: Asta mă emoţionează. Dar ce ton dulce ai. Îţi mulţumesc din suflet dar nu de asta mă suni, nu?

Antonio: Ba da. Şi de asta. Dar deodată mi-am amintit că nu l-am invitat pe directorul băncii, în schimb l-am invitat pe directorul adjunct. Şi dacă află, poate se simte ofensat. De ce nu îl suni tu şi nu îl invite împreună cu soţia? Chiar dacă e ultimul moment, inventezi cum numai tu ştii să o faci. Fă-mi favoarea asta.

Carmen: Să refuz şi să mă cert implica mult mai mult

efort decât să accept. Bine, ok.

Antonio: Auzi, să ai grijă de tine dragostea mea. Rămâi în pat până la ora cinci.

Carmen: Nu pot trebuie să mă duc la adunarea deputaţilor.

Antonio: Nu te du. Spune-le că eşti bolnavă şi că nu poţi. După aceea la cină vei fi făcută praf.

Carmen: Nu-ţi face griji, voi fi în formă.

Scena 56

Carmen: Deci nu-mi ia în serios slujba. După opinia lui Antonio pe primul loc e cina la care el vrea să dea bine faţă de angajamentele lui iar eu trebuie să fiu strălucitoare mai degrabă decât să-mi fac datoria la serviciu. Pentru Antonio slujba mea înseamnă să mă ocup de el. Apoi vine cealaltă slujba de care nu este nevoie. Dacă o fac este din capriiu nu din necessitate. Îl urăsc!

Scena 57

Ada: PÂNĂ ŞI GINECOLOGUL E BĂRBAT

Medicul: Stai jos.

Carmen: Tremur

Medicul: Ce e cu tine? Ţi s-a întâmplat ceva?

Carmen: De fapt, vin pentru controlul ginecologic periodic. Dar mă simt destul de bine, numai că…

Medicul: Numai că ce?

Carmen: Numai că azi am o zi foarte proastă.

Medicul: Şi când nu ai tu o zi proastă? Încă nu te-ai lăsat de fumat?

Carmen: Dacă n-o să mai am alţi copii ce mai contează dacă fumez sau nu?

Medicul: Eşti la menstruaţie?

Cârme: Nu

Medicul: De ce tremuri? Văd că tremuri.

Carmen: Mor de frică. De fiecare dată când vin aici mă tem că-mi vei găsi un cancer, că e acolo fără ca eu s-o ştiu.

Medicul: Să nu crezi că eşti foarte originală. Tuturor femeilor de vârsta ta li se întâmpla acelaşi lucru.

Carmen: Cu fiecare an care trece, recunoaşte, câştig un punct în statistica aceea care spune că aş putea să mă îmbolnăvesc de cancer. Recunoaşte.

Medicul: Dar hai să vedem. Dacă tu îmi spui că nu doare nimic, de ce să-ţi fie teamă că ai cancer. Ţi-ai

descoperit vreun nodul la sân?

Carmen: Nu îndrăznesc să mă ating. Şi dacă mi-am găsit unul?

Medicul: Ţi-ai luat pastilele pe care ţi le-am dat ultima dată când ai venit aici?

Carmen: Pa, adevărul, e că nu.

Medicul: E clar că că ţie îţi place să joci ruleta rusească. Treci printr-o groază de chestii rele dar îţi face plăcere.

Carmen: De fiecare dată când vin la acest cabinet promit că o să-mi caut o ginecoloaga. Ajunge că trebuie să-l suporţi pe bărbaţi la slujbă, în pat sau pe stradă. Dar că ginecologul, persoană căreia trebuie să te confesezi în cele mai intime chestii să fie tot bărbat, e pur masochism. Sunt sătulă să-l văd moaca acestui tip care se crede superior doar pentru că le pipăie pe femei. Îl mai şi plătim iar el adopta acest aer de fanfaron cu noi. Mă enervează să îl văd mereu atât de îngrijit şi atât de deschişit. Aici mă simt murdară şi urât mirositoare, mă simt vinovată de a avea scurgeri, menstruaţii, dismenoree, horoni necontrolaţi şi tot felul de bacterii în vagin. Pentru simplul fapt că este bărbat, ne consideră nişte sărmane creaturi care recurgem la înţelepciunea sa.

Medicul: Aşa, la prima vedere, totul este excelent.

Carmen; A…!

Medicul: Dar ce pisăloagă eşti. O bucăţică mică din ţesut pentru citologie, stai liniştită să-ţi palpez pieptul.

Carmen: E cancer sau nu e?

Medicul: Nici urmă, fato. În plus te găsesc mai bine şi mai în formă decât ultima dată.

Carmen: În mod sigur pentru că nu mi-am luat pastilele pe care mi le-ai dat.

Medicul: O să iei dar de data asta de-a devaratelea nişte pastille pe care ţi le dau. Când îţi pun din nou steriletul?

Carmen: Nu mai vreau sterilet.

Medicul: Pastile iei?

Carmen: Cât pe ce să mor cu faimoasele tale pastille.

Medicul: Şi atunci ce faci?

Carmen: Nimic

Medicul; Adică ce vrea să însemne? Că nu mă faci dragoste sau că nu te mai protejezi.

Carmen: În realitate nu mă protejez pentru că fac dragoste din an în paste. În fine mă protejez aşa cum porunceşte sfânta biserică.

Medicul; Dar tu eşti atee.

Carmen: Uite eu ştiu că nu o să mai rămân gravidă, ştiu lucrul ăsta, ce vrei să-ţi mai spun? Mai ales că o fac numai cu Antonio. Dacă aş avea un amant atunci aş fi pe fază. Şi nu ştiu dacă e sau nu ştiinţific dar întotdeauna am rămas însărcinată când am vrut.

Medicul: Iartă-mă dar nu este nimic ştiinţific şi mai mult este o îngrozitoare stupizenie.

Carmen: Atunci ia-o altfel. Sunt sătulă de aticoncepţionale. În plus mai e puţin şi nu mai trebuie să mă îngrijesc de asta.

Medicul: Am văzut o groază de sarcini la menopauza, iar tu chiar mai ai mult până să ţi se oprească.

Carmen: E oribil. De la 15 ani mă îngrijesc de ciclu. O durere de ovare, cu scutece penibile, cu comprese şi tampoane, şi cu nervii distruşi timp de o săptămână în fiecare lună. Partea proastă este că atunci când nu-ţi vine e şi mai rău. Îngrijorare, incertitudine, teroare.

Medicul: Sunteţi toate atât de asemănătoare, aveţi aceleaşi griji, aceleaşi angoase.

Carmen: Am făcut pe deşteaptă, regret.

Medicul: Nu, problema voastră este că nu vă asumaţi condiţia. Faceţi o tragedie din ceva care i se întâmpla oricui. Mici germeni şi bacterii.

Carmen: O spui decepţionat.

Medicul: Da, mie îmi spui? Ce-mi place mie nu este să vă scormonesc, ci să vă operez. E mai distractiv să vă operez decât să vă ascult. În timpul operaţiilor eu vă pot vedea pe dinăuntru fără să-mi povestiţi toată viaţa voastră sau alte minuni.

Carmen: Auzi, îmi pare rău că nu pot să-ţi fac pe plac data asta.

Medicul: E de speriat câtă energie cheltuiţi voi femeile ca să vă certaţi gratuit cu noi şi să inventaţi insulte aiurea.

Carmen: La revedere frumosule. Ai şliţul deschis.

Scena 57

Antonio: Dormeai cumva?

Carmen: Păi cred că da.

Antonio: Auzi sper a ţi-oi fi amintit că Miguel nu bea alcool şi că are nevoie de câţiva litri de sus natural de portocale.

Carmen: Cum să uit eu de un asemenea maniac?

Antonio: L-ai anunţat pe directorul băncii?

Carmen: Da, da, dacă nu l-aş fi sunat nu ţi-ar fi iertat-o

toată viaţa.

Antonio: Bine, ce o să prepare pentru tine.

Carmen: Am pregătit un banchet oriental cu vreo paisprezece feluri de mâncare, pe care le-a mâncat Buda la cină.

Antonio: Ce tot spui?

Carmen: Şi nu doar ultima cina ci şi ultima dată când, înainte de a sosi Kundalini, Buda şi-a tras-o cu Shiva. Antonio, mai eşti acolo?

Antonio: Auzi, te simţi bine într-adevăr? De ce nu iei două aspirine şi nu dormi puţin?

Carmen: Chiar asta făceam când m-ai sunat.

Antonio: L-ai anunţat pe ospătar? Poate dacă tu nu eşti în formă vom mai avea nevoie de încă unul.

Caremen: Dacă acceptă să-şi pună rochia şi pantofii mei, da, încântată.

Antonio: Bine! Şi… nu ştiu… zi-mi eu pot să te ajut.

Carmen: La ce oră vii?

Antonio: Păi problema este că sunt super ocupat şi nu voi putea ajunge înainte de 9 sau 9 şi jumătate.

Carmen: Minunat. Tu oferi o cină prieteilor tăi şi tu soseşti ca invitat chiar la ora cinei. Faci asta pentru că mă ai pe mine care pregătesc totul. Organizez totul şi mă ocup de tot. Tu nu trebuie să ajungi decât atunci când petrecerea e în toi.

Antonio: Deci, te pot ajuta cu ceva?

Carmen: La ora asta dragule, dacă mai e nevoie de ceva, totul este deja închis.

Antonio: Adu-ţi aminte că Manuela are fobie la câini.

Carmen: Câinii au fobie la Manuela.

Antonio: A sunat cineva ca să anuleze?

Carmen: După câte ştiu eu, dimpotrivă. Am invitat-o pe Lolă care a sunat acum câteva minute.

Antonio: Ai invitat-o pe idioată aia? Tu nu eşti în toate minţile.

Carmen: Lolă nu este idioată este prietena mea din liceu.

Antonio: Mi-e totuna. Este o idioată.

Carmen: Şi Ernest şi James sunt idioţi şi eu ţii suport fără să spun nimic. Sau eu nu am dreptul să invit pe nimeni?

Scena 58

Ada: FRUMOASĂ, HARNICA, SERVIABIALA… TĂCUTĂ (aranjează masa)

Antonio: Salut! Scuze de întârziere.

Carmen: Salut!

Antonio: Cel cu tine, nu spuneai că te-ai lăsat de fumat?

Carmen: Mi se face rău când îl văd pe idiotul ăsta făcând pe paiaţă. La toate petrecerile e la fel.

Antonio: Bănuiesc că nu ai venit cu mâna goală. Ai adus şi tu nişte bancuri noi, nu?
Tu, ce mai faci? Cum o mai duci? Nu ne-am văzut e cam multişor, nu?

Invitat: În ţara asta nu am dus-o niciodată mai rău. Ori ia guvernul măsuri serioase, ori se duce totul de râpă.

Antonio: Dar despre ce ţară vorbeşti?

Ivitat: Despre care să vorbesc. Doar n-o să vorbesc de Cambodgia. Despre ţara asta.

Antonio: Eu cred că exagerezi şi totuşi e o petrecere. Şi la o petrecere vorbim tot politică?
Mie mi se pare că cel puţin noi o ducem destul de bine. Şi în general nivelul de a trăi a crescut nu numai în cantitate, ci şi în calitate.

Carmen: Nu spune tâmpenii. Ce ştii tu şi despre ce nivel vorbeşti? Faptul că tu trăieşti mai bine nu înseamnă că ţara trăieşte mai bine.

Antonio: Mă refer la cifre şi chiar să nu crezi că mă interesează tema asta.

Caremn: Păi atunci taci! Dacă nu ştii ce spui şi nu ai date atunci nu vorbi despre ce nu înţelegi.

Antonio: Serveşte deşertul, dragă!

Carmen: Nimic nou. Mă ridiculizează foarte des când deschid gura. Trăim în societate şi asta înseamnă să ne suportăm unii pe alţii. Când idiotul spune tâmpenii eu surâd şi răspund: Există nişte reguli care… Ce reguli? Cele pe care le dictează ei, evident. Dar nu faci nimic dacă buşeşti în plâns în momentul ăsta şi te simţi jignită.

Antonio: Te iubesc.

Caremn: Mă iubeşti? Mă tratezi ca pe o cârpă în faţa întregii lumi şi spui că mă iubeşti? Asta înseamnă a iubi? Eu cred că a iubi include respect.

Antonio: Mănâncă o chiftea din asta a lui buda, că sunt al naibii de bune şi o să vezi că în cinci minute nu te mai interesează. Nu-i aşa că sunt bune chiftelele lui buda?

Caremen: Delicioase! De ce vrei tu cu tot dinadinsul să mă comport ca o proastă?

Antonio: Nu cred că asta e momentul cel mai potrivit pentru a analiză în profunzime această problemă. Cred că acum problema este cum să nu ţi se vadă rimelul scurs.

Carmen: Îţi aminteşti de petrecerea de după nuntă când nu ştiu ce afaceri nu ţi-au mers, erai prost dispus, te-ai ridicat pe neaşteptate de la masă şi ai anunţat că te duci să te culci. Şi te-ai dus. Acelaşi lucru o să îl fac şi eu în seara asta.

Antonio: Nu cred că o să faci asta.

Caremn: Ori o fac, ori mi-o plăteşti. Ţi-o jur.

Antonio: o.k. Dar acum lasă-mă, sunt mort.

Carmen: Până acum erai mort doar când eram numai noi doi. Eu îţi produceam această stare muribundă. Acum eşti mort şi cu atâţia invitaţi?

Antonio; Te văd cam furioasă. Poţi să începi să arunci cu farfuriile pe terasă ca doar sunt ale tale. Am ceva de vorbit, scuză-mă.

Carmen: Dansezi?

Antonio: Nu vezi că stau de vorbă?

Carmen: Dar nu suntem la un congres, suntem la o petrecere. Trebuie să dansezi.

Pepe: Să atingi amarul în alcool, asta nu e o soluţie bună dar care te va ajuta să dormi puţin.

Carmen: În realitate nu am nicio problemă. De ce nu cânţi ceva la pian?

Pepe: Pentru că dacă am să cânt acum un vals de Chopin prietena ta Lolă, o să mă ucidă.

Carmen: Păi, cânta ceva mai vesel.

Pepe: Cel mai vesel lucru pe cărel ştiu este un concer de Rachmainov şi am nevoie de orchestră. În afară de asta cred că prietena ta Lolă s-a combinat cu tipul ăla, ăla, da

Carmen: Nu ştiu cine e. Da, cred că ai dreptate. Las-o. Pepe spune-mi un lucru: Tu o faci să tacă pe nevastă-ta când are vreo opinie?

Pepe: Eu o fac să tacă numai când cântă.

Carmen: Dar este cântăreaţă de operă.

Pepe: Tocmai de aia. Să cânte pe scena nu când prăjeşte pâinea în bucătărie.

Carmen: Îmi vine să vomit.

Pepe: Să vomiţi e un lucru bun.

Carmen: Dar îţi face praf muşchii toracelui şi a abdomenului. Mă tentează să mă bag în pat.

Scena 59

(în faţa wc-ului)

Carmen: Ce faci?

Antonio: (nu răspunde)

Antonio: (iese de la baie. Carmen se faradează în faţa uşii) Ce faci? Acum te aranjezi?

Carmen: Îmi refac machiajul.

Antonio: De-abia aştept să plece.

Carmen: Eu cred că se distrează foarte bine şi totul a ieşit ca la carte.

Antonio: Nu-i rău.

Carmen: Dar cel cu tine? Nu te simţi bine?

Antonio: Perfect.

Carmen: Eşti supărat pe mine?

Antonio: Nu sunt supărat. Dar nu înţeleg. Nu înţeleg ce ai cu mine, schimbările tale de dispoziţie, fluctuaţiile şi nici ce ai împotriva mea, uneori.

Carmen: Eu, împotriva ta, Antonio?

Antonio: Prietena ta Lolă a anunţat că va face un striptease.

Carmen: Nu mă-nnebuni!

Antonio: Ţi-am spus că nu trebuia să o inviţi.

Carmen: Îmi pare rău.

Antonio: De ce îţi pare rău?

Carmen: Îmi pare rău că eşti supărat, că te-am jignit, îmi pare rău că te-m deranjat, că m-am timtit jignită, îmi pare rău că exist. Te iubesc mult, Antonio.

Antonio: Cred că în sfârşit o să obţin licenţa ca să import piane.

Carmen: Asta e singurul lucru care te interesează nu-i aşa?

Antonio: Şi chitarele, şi acordeoanele.

Carmen: Da.

Scena 60

(Antonio pleacă. Carmen intra în baie. Carmen iese din baie)

Carmen: După obiceiul lui, a făcut pipi lângă closet. Îmi jur că de mâine îmi caut un apartament ca să trăiesc singură. Nu mai vreau complicaţii emoţionale nu mai vreau să continui, să mă simt un rahat în fiecare clipă. Mi-e dor de singurătatea mea, de libertatea mea, de independenţa mea.

Ada: STRĂDUINDU-NE MEREU SĂ FIM DEMNE DE MERIT

Carmen: A trecut o săptămână de la petrecere şi am trecut prin douăzeci şi cinci de stări emoţionale diferite. De la tristeţe la furie, de la indiferentă la panică, de la enervare la furie şi din nou la tristeţe. În fiecare dimineaţă sper să sosească din nou liniştea dar nu soseşte. Există o lipsă de sincronizare exasperantă între mine şi Antonio. Când el e bine dispus, eu sunt deprimată, când eu sunt veselă şi deschisă, el e îngrijorat şi sumbru. Cred că el ar putea să spună aceleaşi lucruri despre mine. Dar există o diferenţă. El nu se întristează din cauza mea. Şi nici nu se înveseleşte datorită mie.

Antonio: Starea mea sufletească este modelată de afacerile mele. Recunosc.

Carmen: În schimb, pe mine, mă afectează persoana ta. Credeam că odată cu vârsta dai deoparte toate sentimentele de nesiguranţă şi singurătate, dar nu e aşa. Se întorc în mod insistent că să-şi ocupe locul în şifonier.

Antonio: Iar începi? Nu te-am mai văzut zâmbind de nu ştiu cât timp. Mereu tăcută, închisă, singura…

Carmen: Iar tu mereu te întorci acasă târziu, sau pleci în călătorii scurte de o zi, sau două. Nu îţi reproşez, nu o lua aşa.

Antonio: Dar?

Carmen: Există o indiferentă din partea care care îmi este insuportabilă. Fac eforturi să mă port cât mai bine cu putiinta. Sunt atentă la dorinţele tale la confortul tău, la cerinţele tale. Îţi fac bagajul, îţi desfac bagajul, nu te bat la cap cu problemele mele, te asculd când vorbeşti, tac când tace el.

Antonio: Voi femeile vă străduiţi toată viaţa să fiţi demne de merit.

Carmen: Hai să mergem să prânzim, vrei? Hai să ieşim în oraş. Te sun!

Antonio: În oraş? Acum?

Carmen: Ai vreo întâlnire?

Antonio: Aveam o întâlnire dar încă nu e confirmată.

Carmen: Bine, atunci când o să verifici mă suni.

Scena 61
(sună ţel, video – coferinţa, o prietenă)

Carmen: Deci, nu se poate, nu? Eram sigură.

Prietenă: Ce să nu se poată?

Carmen: A, tu erai. Credeam că e Antonio. Aştept să îmi confirme o invitaţie. Cu ce să mă îmbrac? De iarnă?

Prietenă: De iarnă? Este foarte cald afară.

Carmen: Atunci de vară. În negru, femeie serioasă?

Prietenă: Mai bine în alb, să joci virgină!

Carmen: Sau sport!

Prietenă: Încearcă femeie seducătoare.

Carmen: E dificil pentru că asta nu va fi un prânz de lucru, nici senimental, nici amoros. La urma urmelor, de câteva zile Antonio mă vede numai în pijama. Au trecut 35 de minute şi nenorocitul nu sună.

Prietena; Poate sună dar e ocupat.

Carmen: Fuck. Da. Vorbim altă dată.

Prietenă: Sigur!

Scena 62
(Carmen sună)
Carmen: Antonio este?

Secretara: Vai, tocmai a ieşit.

Carmen: A, da, şi unde s-a dus?

Secretara: Aşteptaţi un moment, să văd dacă ştie cineva.

Antonio: Mâncăm împreună, dacă vrei.

Carmen: Ne vedem la Ariciul Castrat în 2 ore.

Antonio: Ieri am mâncat acolo.

Carmen: Eu nu am mâncat de 2 ani. Te invit eu!

Scena 63
(În timp ce se îmbrăca)

C: Trebuie să fii încântătoare, cocheta, frivola, simpatică şi, dacă îţi răspunde la avansuri, tânără, seducătoare. În niciun caz, niciodată nu trebuie să te laşi intimidată de mitocăniile lui, nici să-i azvârli carafa de vin la primul căscat, şi nici să te laşi prinsă la cea mai mică provocare. Trebuie să fii atentă să nu îi înfigi furculiţa în jugulară, când râgâie. Discretă, distanţă, distinsă – acesta este secretul. Şi puţin misterioasă!

(se îmbraca în blugi, pulover negru, jacheta neagră, pantofi fără toc, părul liber)

Scena 64
Ada: CE N-AŞ DA SĂ FIU BĂRBAT

Carmen: De ce trebuie să mă facă tot timpul să aştept?

Chelnărul: Ce serviţi?

Carmen: Un pahar şi o apă. Dacă aş putea să vând tot timpul cât l-am aşteptat în viaţa asta, aş fi miliardara. Se

laudă că este punctual, exceptând momentele când se întâlneşte cu mine.

Chelnărul: Mai serviţi ceva?

Carmen: Încă un pahar şi încă o apă. Jur că dacă Antonio nu apare în zece minute, o şterg.

Antonio: (salută publicul, sta puţin de vorbă) Ce faci? Mă aştepţi de mult?

Carmen: Nu. Tocmai am sosit.

Antonio: Bem ceva ca apetitiv?

Carmen: Eu cred că nu. Trecem direct la vin. Ce faci?

Antonio: Bine. Ca de obicei. Multă treabă.

Carmen: Arăţi bine.

Antonio: Alfonso mi-a zis că arăt rău, că am cearcăne.

Carmen: Eu nu te văd cu cearcăne. Eu te văd chiar frumos.

Antonio: Hai nu mai spune prostii că nu sunt bine dispus.

Carmen: Pot să te întreb de ce nu eşti bine dispus?

(mănâncă fără să vb, ea nu mănâncă. Îl priveşte. La felul

doi e la fel. Tăcere)

Carmen: Ascultă Antonio, dacă eşti îngrijorat sau supărat pe mine, e mai bine să mi-o spui.

Antonio: Nu sunt nici îngrijorat, nici supărat.

Carmen; Bine. Atunci eşti normal?

Antonio: Eu, da. Tu nu eşti normală.

Carmen: Eu?

Antonio: Treci printr-o perioadă foarte ciudată. Azi mă inviţi să mănânc, presupun că ai ceva să-mi zici. Şi stai acolo, ţintuita, fără să îmi spui ce ai pe suflet.

Carmen: Te-am invitat să mâncăm pentru că nu ne vedem niciodată. Nu am nimic special să îţi spun. Mă gândeam doar că ar fi o bună idee să mâncăm împreună dacă acasă tot nu ne vedem.

Carmen: Tăcerea mă ucide (pe proiecţie)

Carmen: Antonio, eu înţeleg că e greu să îmi spui dar dacă ai vreo amantă sau dacă vrei să te desparţi

Antonio: (răspunde la ţel şi vb)

Carmen: Nu cred să fiu o persoană atât de neghioabă. Aş înţelege, pe măsura posibilităţilor mele. Ceea ce nu suport este această situaţie idioată de indiferentă, de banalităţi şi de

prefăcătorii.

Antonio: Vorbeşte mai încet că atragem atenţia.

Carmen: Mă doare-n cot, dacă atrag atenţia.

(Carmen pleacă, Antonio sta de vorbă cu publicul. Carmen revine)

Antonio: De ce te apucă pe tine bâzdâcul? Nu am nicio amantă, nici nu vreau să mă despart. Nu înţeleg de procedezi aşa.

Carmen: Pentru că nu mă suport pe mine însămi, sunt o invalidă din punct de vedere emoţional, am nevoie să mi se demonstreze că sunt iubita permanent. Sunt un rahat.

Antonio: Acum ce ai cu tine? Eu cred că eşti minunată.

Carmen: Aş fi minunată dacă aş fi bărbat. Vreau să fiu bărbat!

Chelnărul: Domnii beau cafea?

Antonio: Un ceai de izma şi o cafea, vă rog.

Carmen: Vreau să fiu bărbat, Antonio. Vreau să fiu bărbat!

Antonio: Două cafele, vă rog!